

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 210/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Ľubomírom Hagarom, Advokátska kancelária Hagara-Hagarová, s. r. o., Daniela Dlabača 35, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 40 Pc 8/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 40 Pc 8/2017 (ďalej len „namietaťané konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že je stranou v namietaťanom konaní, v ktorom sa žalobným návrhom z 23. februára 2017 domáhala „*vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov*“. Napriek jej žiadosti o konanie vo veci zo 16. novembra 2017 nebol do podania sťažnosti (15 mesiacov) ešte nariadený termín pojednávania. Sťažovateľka podala 28. marca 2018 aj sťažnosť na zbytočné priet'ahy do rúk predsedovi okresného súdu, ktorý ju uznal za čiastočne dôvodnú a v prípise sp. zn. 1 SprS/115/2018 z 9. apríla 2018 uviedol, že po naštudovaní spisu a vykonaní prípravy bude vo veci určený termín pojednávania.

3. Po opísaní právneho a skutkového stavu sťažovateľka tvrdí, že okresný súd v jej veci nekoná a namietaťané konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi, keďže okresný súd vo veci nenariadil pojednávania, a v dôsledku toho sa domnieva, že bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

4. Sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v namietaťanom konaní, prikáže mu konať bez zbytočných priet'ahov, a súčasne sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € a úhrady trov konania

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je námietka porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom (nečinnosťou) okresného súdu v namietanom konaní z dôvodov uvedených v bodoch 2 a 3.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

9. Ústavný súd sa osobitne zamerá na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľky nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

10. Reagujúc na argumentáciu sťažovateľky v sťažnosti, ústavný súd zistil, že samotné konanie, ktoré začalo 23. februára 2017, ku dňu podanej sťažnosti (1. jún 2018) trvá celkovo 15 mesiacov, a už len z tohto pohľadu sa jej námietky javia ako (v tom čase) nedôvodné. Je pravdou, že okresný súd nekonal pre práceneschopnosť sudcov, ale túto nečinnosť nemožno ešte považovať za opakovanú nečinnosť, ale len za ojedinelý prieťah. Neprichádza preto podľa názoru ústavného súdu do úvahy, aby doterajší namietaný postup okresného súdu reálne znamenal možnosť kvalifikovať ho po prijatí návrhu na ďalšie konanie ako porušenie označeného základného práva sťažovateľky. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho stabilizovanej judikatúry tiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, I. ÚS 375/08). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie sťažovateľom označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05, I. ÚS 191/2015). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01), čo však nie je ešte prípad sťažovateľky, a podľa názoru ústavného súdu celková doba konania pred okresným súdom aj so zistenou nečinnosťou je na hranici ústavnej akceptovateľnosti a iba 15-mesačné konanie ešte nemá potrebný ústavný rozmer.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť.

12. Ústavný súd považuje v tejto veci zatiaľ za dostačujúce aj opatrenie podpredsedu okresného súdu do budúcnosti, že bude vo veci nariadené pojednávanie (bod 2). To však nevyklučuje, že ak okresný súd nebude naďalej efektívne konať, môže sa sťažovateľka v budúcnosti opakovane obrátiť na ústavný súd so sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018